

»Če smo zvesti ideji, da smo umetniki, da se skozi to umetnost razgaljamo, bi vse o meni morali izvesti znotraj predstave. Kaj imam jaz dodat kot 'Nina privat', pa ni več toliko zanimivo oziroma ljudi običajno razočara,« ugotavlja igralka Nina Ivanšič. ☞ Voljan Belikonja

INTERVJU / Nina Ivanšič, igralka

Vse o meni bi morali izvesti v predstavi

Deja Crnović

Igralka, ki je nekoč veljala za za-
držano in krhko, je v letošnji se-
zoni podrla številne predstave o
sebi: v *Antigoni* režiserja Eduar-
da Milerja se je z odločnostjo
postavila ob bok Damirju Avdi-
ću, v *Bibliji*, prvi poskus Jerneja Lo-
rencija je bila tako Job kot prerok, v
televizijskem filmu *Pod gladino* pa
morilka. **Nina Ivanšič** je dobitnica
študentske Severjeve nagrade, števil-
nih filmskih nagrad za vlogo v filmu
Slovenka, vesne za najboljšo glavno
vlogo v filmu *Piran/Pirano*, Borštni-
kove nagrade za vlogo Lenke v pre-
stavi *Usatba* in nagrade Združenja
dramskih umetnikov. Ob bok je sto-
pila tudi Draganu Živadinovu. Velik
del svoje uspešnosti pa skromno pri-
pisuje sreči.

Še vedno mislite, da so vaš uspeh
in priložnosti odvisni od sreče?
Da, vztrajam, do zadnjega, da je to
sreča. Pomembno se mi zdi, da se ne
spozabimo in da se zavedamo, da
smo odvisni od spleta naključij in
dobre volje, ne bom rekla ravno bo-
ga, ker to ne vem, ali čisto drži, am-
pak dobre volje soljudi. Verjamem,
da bo tudi sreča pri meni enkrat
umanjala, ampak, se opravičujem,
če se bom veliko obračala na Biblijo,
kot pravi Pridigar: je čas za objema-
nje in je čas za odtrgati se od obje-
ma. Zdjaj imam srečo, zagotovo pa
bodo prišli časi, ko bo mene v os-
predju manj in bo tam kakšna druga
igralka. Upam. Če bomo sploh na-
daljevali z zaposlovanjem mladih in
jim omogočali, da nadaljujejo ta po-
klic in to umetnost.

Veljati ste, tudi po lastnih besedah,
za bolj zažrto, milo igralko, kar pa
se je z vlogama v filmu *Pod gladino*
in v *Antigoni* verjetno precej
spremenilo.

Zadnji dve leti sta bili res malo bolj
izzivalni, vsaj v smislu izraznosti. Če
mi je bilo prej nerodno, na primer
kaj povedati bolj naglas, mi zdaj ni
več, kot Antigona v tem celo nenor-

malno uživam. Seveda igralci nismo
imuni za pretekle izkušnje, težko bi
prišli v projekt povsem čisti, nepopi-
sani. Vse naše vsebine se sprožajo
glede na želeno v predstavi. Vsa izra-
zila, ki mi jih je uspelo razviti med
študijem Antigone, so mi prišla prav
predvsem v prizoru s Prerokom, ko
moram biti, če se tako izrazim, po
božje blazna. Morda bo kakšen abo-
nent, ki si je pred kratkim ogledal
Antigono in potem še Biblijo, rekel:
aha, zdaj, ko je odkrila, da se lahko
dere, se bo pa kar ves čas drla. To je
zanka in past, ki se je zavedam, zato
upam, da bom naslednjič imela pri-
ložnost biti spet malo bolj delikatna.

*Estradništvo je nekaj, kar si
najtežje razložim znotraj
nalog mojega poklica.
Razmišljam, ali je nujno,
da človek, ki pride gledat
predstavo, ve, da v njej
igram jaz. Ali ne bi bilo
bolje, da ne ve, kdo sem?*

Kako je bilo sodelovati z Damirjem
Avdičem, ki v *Antigoni* igra zbor,
glede na to, da sta si morda po
odrski prezenci diametralno
nasprotna?

Zelo spoštujem Damirja Avdiča kot
umetnika, zdaj, ko sem ga spoznala,
pa kot človeka še skoraj bolj. Na neki
točki, ko sem podrobneje spoznala
njegove sklade, se mi je zazdelo, da
bi bilo morda boljše, če bi imel on le
koncert in bi bilo to bistvo Antigone.
Avdič je nenormalno radodaren z
vsem svojim znanjem, pustili so na-
ma, da v določenih terminih ustvar-
java sama, kar je bilo precej zanimi-
vo, saj sva oba na svoj način srame-
žljiva in tudi dovolj popustljiva. Če
se komu kaj zalomi, zareče, večino-
ma se je menil, je bil Damir ena taka
nežna roka, ki te drži, z njim sva la-
ko šla skupaj skozi procese.

Antigona je gledališka klasika,
večkrat uprizorjena in vsem dobro
znana. Kako je bilo ustvarjati Biblijo,

ki je s tega vidika še nekoliko
neuhopen teren?

Biblija se res ni veliko uprizarjala,
vsaj ne neposredno. Tudi ko ugo-
viš, da je to knjigo v resnici prebralo
zelo malo ljudi, ima pa vsak o njej
mnenje, je to delo, ki tako kot klasiki
nosi s seboj neko breme. Marsikdo
ima o njej tudi veliko predsodkov.
Začeni s mano. Za vso ekipo je bilo
mestoma tudi težko. Kako naivno
upravičevati neke stvari, »če pa«...
Kje je ženska v tej knjigi? Kako z vse-
mi aspekti, s katerimi se sodobni
igralci oziroma človek danes ukvarja,
pristopiti k temu materialu? Nor-
malno je, da si ob vseh teh premisle-
kih tudi malo jezen. Da pa res Lorenci
ob študiju rekel, da ga praksa Biblije,
torej cerkev, ne zanima, kot ga ne za-
nimajo neposredni komentar. Menim,
da bi to bile zanke, zaradi katerih bi
lahko predstava hitro izpadla banal-
no in slaboumno.

Kaj pa pritisk tega, da gre za božjo
knjigo, torej da se ukvarjate z
besedilom, ki ima drug namen,
ne toliko uprizoritveni?

Zdaj bom rekla nekaj, kar se bo morda
komu zdelo narobe: nam se kdaj
zgodi, da so nam kakšni dramski tek-
sti precej bolj sveti kot dotična knji-
ga. A zdaj, ko sem prišla v stik z njo,
bi še nadaljevala. Ker se mi zdi straš-
na knjiga, veliko ima v sebi. Prej sem
mislila, da se ukvarja z bogom, zdaj
pa vidim, da se ukvarja s človekom,
to pa je nekaj, kar bi me zanimalo.
Zato jo bom prebirala še naprej in v
njej iskala vse, kar mi ima ponuditi.
Ni nujno, da so to odgovori, je pa o
tem dobro razmišljati. Zato priporo-
čam katolikom, ki hodijo v cerkev, da
tudi sami doma prebirajo Biblijo.

Veljate za igralko, ki je izrazito
naklonjena skupinskemu delu.
Se je težko kot takšna oseba potem
soočati z estradništvom, ki ga prinaša
na primer vloga v televizijski seriji?
Estradništvo je nekaj, kar si najtežje
razložim znotraj nalog mojega pokli-
ca. Razmišljam, ali je nujno, da člo-
vek, ki pride gledat predstavo, ve,
da v njej igram jaz. Ali ne bi bilo bolje,
da ne ve, kdo sem? Ali gledalca in me-

ne obremenjuje to, da sem jaz bodisi
dobra bodisi slaba igralka, ki nastopa
v Zvezde plešejo, ali pa v Usodnem vi-
nu, ali pa imam pogovorno oddajo na
TV Slovenija? Sprašujem se, ali ne bi
bila morda, vsaj v mojem primeru,
boljša anonimnost.

Vse, kar je na meni zanimivega, je
moj poklic, drugače živimo povsem
enaka življenja; le da imam jaz morda
malo bolj dinamičen delovnik. Če
smo zvesti ideji, da smo umetniki, da
se skozi to umetnost razgaljamo, bi
vse o meni morali izvesti znotraj
predstave. Kaj imam jaz dodat kot
»Nina privat«, pa ni več toliko zani-
mivo oziroma ljudi običajno razočara.

V filmu *Pod gladino* ste igrali
morilko, čeprav ste režiserju Klemnu
Dvorniku dobronamerno odsvetovali,
da vas postavi v to vlogo. Po Slovenki
ste dejali, da se v filmu ne znajdete
najbolje. Ste zdaj to filmsko
samozavest že pridobili?
Pri filmu *Pod gladino* se mi je prvič
zazdelo, da to drži. Vse se je ujele, tu-
di po Klemnovi zaslugi. Včasih sem
bila bolj zadržana, pa saj to je moja
krivda in plašljivost, da sem pred-
vsem čakala na režiserjeva navodila.
Zdaj se mi zdi, da to ni ravno bistvo
našega sodelovanja in umetniškega
ustvarjanja, torej da jaz boljše ali slab-
še izpolnjujem navodila. Seveda do
neke mere, ampak zdaj tudi sama
predlagam določene stvari in tako
sem se ohrabrila tudi pri filmu.

Glede na to, da ste del ene zadnjih
generacij, ki je po akademiji takoj
dobila redno zaposlitev v gledališču,
se vam zdi, da ste že naredili prestop
iz kategorije mlada igralka?
Da, to pa naredi čas, če hočeš ali ne.
Igor Samobor me je ravno ob Antigoni
spodbudno spomnil na to. Ko mi
je povedal, da razmišlja, da bi me za-
sedel v to vlogo, sem bila zadržana,
češ da se šele uvajam, pri čemer ves
čas pozabljam, da sem tukaj že nekaj
časa. Pa je rekel: Veš kaj, zdaj bo pa
treba počasi sprejeti, da nisi več ta-
mala, niti po letih niti po izkušnjah,
zdaj moraš to mesto odstopiti dru-
gim, novim, sama pa prevzemi odgo-
vornost znotraj našega ansambla. »